

bylo usouzeno, že se srovnalá vůle stran vztahovala jen k místu uvedenému v návrhu a v pojistce, a pokud dovolání odkazuje k zásadám dobré víry, nebyla ani tato nijak porušena, a zejména nelze porušení této zásady spatřovati v tom, že se žalovaná pojišťovna dovolává smlouvy, jež se, zejména v ustanoveních čl. 6 všeob. poj. podmínek, dobrým mravům nepříčí. Opětne se zdůrazňuje, že případné snížení rizika uložením zásob ve skladišti v Holešovicích pozbývá významu, jakmile si pojišťovna zvláštním ustanovením (čl. 6 č. 3 všeob. poj. podm.) vyhradila plnou smluvní volnost v případě dalšího rozšíření nebo změny místní platnosti pojištění. Že odvolání se na zdejší rozhodnutí uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 7790 není na místě, zdůraznil správně již odvolací soud. Ustanovení §§ 63 a 67 zákona o pojišťovací smlouvě vůbec nepřicházejí v úvahu, neboť nejde o zánik pojišťovací smlouvy, protože pominul zájem na pojištění zcizením pojištěné věci, nýbrž o to, že škody, jež se nepříhody na místě smlouvou přesně vyznačeném, podle smlouvy nebyly pojištěny.

Čís. 11058.

Nárok rodičů proti dětem na poskytování výživy (§ 154 obč. zák.) nezávisí na tom, zda si snad rodiče nouzi sami zavinili, ani na tom, zda jsou hodni zaopatření.

I matka nemanželského dítěte, upadnuvší v nouzi, jest oprávněna požadovati od dítěte slušnou výživu, jež se řídí hospodářskou mohoucností dítěte.

(Rozh. ze dne 3. října 1931, Rv I 1549/30.)

Žalobkyně domáhala se na svém nemanželském synovi placení výživného z důvodu § 154 obč. zák. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v důvodech: Podle § 154 obč. zák., upadnou-li rodiče v nouzi, jsou děti jejich povinny slušně je opatrovati; k tomu opatření náleží výživa rodičů. Tato vyživovací povinnost stihá i dítky nemanželské (rozh. sb. čís. 6142). § 154 obč. zák. nečiní rozdíl mezi dítkami manželskými a nemanželskými. Pokud jde o námitku žalovaného, že se žalobkyně svojí vlastní vinou připravila o nárok na výživu tím, že se stala nehodnou proti žalovanému, by ji tento dále živil, není v ustanovení § 154 obč. zák. zmínky o tom, zda a kdy rodiče zejména v případě své nehodnosti pozbývají toho nároku proti dětem. Žalovaný proto i pro případ tvrzeného zlého zacházení žalobkyně s ním, nemůže býti zproštěn zákonné povinnosti, opírající se o přesné ustanovení § 154 obč. zák. (viz rozh. sb. n. s. čís. 5865). Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Námitku žalovaného, že nemanželské dítě nemá povinnost k výživě nuzných rodičů a že ustanovení § 154 obč. zák. platí výhradně pro manželské děti, nelze uznati za správnou ohledně matky nemanželského dítěte, neboť právě občanský zákon zachovává u nemanželských dětí všechna práva proti matce a proti její rodině (§§ 754, 155 a 166

obč. zák.), čemuž odpovídají i vzájemné povinnosti dětí. Tvrzení odvolatelovo, že žalobkyně zanedbala jako matka jeho výchovu, nemá význam pro odepření nároku, plynoucího jí z § 154 obč. zák.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Nejvyšší soud souhlasí s názorem soudů nižších stolic, že právo rodičů proti dětem na poskytování výživy podle § 154 obč. zák. nezávisí na tom, zdali si snad rodiče nouzi sami zavinili, ani na tom, zda jsou zaopatření hodni, neboť zákon to nestanoví a požaduje jen, že rodiče upadli v nouzi. Nemanželské děti mají proti nemanželské matce téměř táž práva jako děti manželské (§§ 754, 763, 795, 1220, 1231 obč. zák.), nemanželské matce naproti tomu přísluší zákonné právo dědické ke jmění nemanželského dítěte (§ 756 obč. zák.), a nemůže býti proto pochybnosti o tom, že také matka nemanželského dítěte, upadne-li v nouzi, jest oprávněna požadovati od dítěte slušnou výživu, jež se řídí hospodářskou mohoucností dítěte. Dovolání jest však oprávněno, pokud s hlediska dovolacího důvodu podle čís. 2 § 503 c. ř. s. uplatňuje výtku neúplnosti odvolacího řízení pro nepřipuštění důkazu vkladní knížkou Hospodářské záložny a výsledkem stran o tom, že žalobkyně má u záložny vklad 15.000 Kč. Okolnost tato jest s hlediska § 154 obč. zák. závažná.

Čís. 11059.

Podpis notáře na dovolání nenahrazuje podpis advokáta (§ 506 čís. 4 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 3. října 1931, Rv I 1651/31.)

Ve sporu proti úpadkové podstatě zastoupené notářem jako správcem úpadkové podstaty podepsal notář dovolání žalované.

Nejvyšší soud vrátil spisy s poukazem, by bylo podle §§ 84, 85 c. ř. s. a § 89 jedn. ř. učiněno opatření, by dovolání bylo po rozumu § 506 čís. 4 c. ř. s. opatřeno podpisem advokáta, vykázaného řádnou plnou mocí, neboť podpis notáře nenahrazuje podpis advokátův.

Čís. 11060.

Pokud jest přípustná určovací část žaloby, jež jest pouhým úvodem žaloby o plnění.

Ujednáním nájemní (pachtovní) smlouvy nemůže se rušitel cizích věcných práv sprostíti ze závazků, jež vznikají věcně oprávněnému proti němu z jeho nedovolených zásahů do věcného práva.

Pravou vůli zůstavitelovu lze zjistiti i jinými průvody než listinou.